

Laura Gallego
Laia López

La Sara i les Golejadores

Fem equip!

Estrella Polar

Laura Gallego

La
Sara i les
Golejadores

Fem equip!

Il·lustracions de Laia López

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *Creando equipo*

© del text: Laura Gallego, 2009

© de la traducció: Núria Garcia, 2009

© de les il·lustracions: Laia López, 2019

© d'aquesta edició: Edicions 62, S.A., 2019

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: març del 2009

Primera edició en aquesta presentació: febrer del 2019

ISBN: 978-84-9137-722-1

Dipòsit legal: B. 164-2019

Imprès a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

1

L'anunci de la discòrdia

Un sol aclaparador esclafa les vint mil persones que s'han reunit avui a l'estadi. Tanmateix, la calor no molesta a ningú. Hi ha moltes altres sensacions que es poden experimentar.

Perquè aquestes vint mil persones han vingut a veure-les a elles: vint-i-dues noies amb pantalons curts que corren al darrere d'una pilota.

I, sobretot, són aquí per una en concret.

Es diu Sara i és la gran promesa de la selecció nacional femenina. Per primera vegada en la seva història, aquesta selecció ha arribat a la final en un campionat mundial. El marcador mostra un empat a un i només falten cinc minuts perquè s'acabi el partit. Cinc minuts per a la glòria.

Avui fa molta molta calor, però vint mil persones

estan pendents de les evolucions de la Sara, la noia pèl-roja que acaba d'atrapar la pilota i corre per la banda com una fletxa cap a la porteria contrària. Milers d'aficionats repeteixen el seu nom fins que es queden sense veu. Fins i tot l'afició rival admira la seva classe i la seva qualitat.

La Sara corre, animada per més de deu mil boques. Una jugadora de l'equip contrari mira d'aturar-la. La Sara es queda parada, aixeca el cap i veu una companya desmarcada. Regateja i li passa la pilota, i de seguida que s'ha assegurat que segueix controlada, continua corrent. Gairebé immediatament li tornen la pilota. Tot just frena una mica per recollir-la i, una altra vegada, surt disparada. Els aficionats vociferen com una sola veu.

La defensa rival mira d'interceptar-la. La Sara ha arribat a l'extrem de l'àrea i s'atura per segona vegada, estudiant la situació. Una de les defenses fa el gest d'abordar-la. La Sara passa la pilota a una companya i es desempallega de les seves marcadores.

Està a prop, molt a prop. La seva ràpida maniobra ha despistat la defensa de l'equip contrari.

—Aquí, passa-me-la! —crida, i aviat la pilota torna a volar, directa cap a l'agosarada jugadora pèl-roja.

La Sara s'atura en sec, sense alè. La pilota va molt alta. No aconseguirà entomar-la.

Només té uns segons per sospesar les seves possibilitats. Descarta la rematada de cap. És massa lluny; no la podria picar amb prou força.

Queden cinc minuts i la Sara té una única oportunitat de sentenciar el partit. Si empaten, hi haurà pròrroga, i les jugadores ja estan massa cansades. En aquestes condicions, qualsevol relliscada pot suposar un error fatal, la diferència entre la victòria i la derrota, entre ser les campiones mundials i quedar-se a les portes.

La Sara no dubta més. Agafa impuls i salta amb totes les seves forces quan ja té la pilota gairebé al damunt. Intenta girar el cos en l'aire; és una maniobra arriscada i difícil, però si aconseguís fer un bon xut a continuació...

Ho ha assajat mil vegades als entrenaments i sap que gairebé mai li surt bé. Però ara ho ha d'aconseguir.

Gira el cos una mica més, llança la cama, busca la pilota... Els dos segons que el peu li triga a tocar-la sembla que passen a càmera lenta.

La Sara xuta amb totes les seves forces i la pilota surt disparada cap a la porteria.

La jove cau per terra. Està d'esquena i, per tant, no pot veure si la xilena li ha sortit bé.

Però no passen ni tres segons abans que mig estadi esclati de debò. La portera s'ha quedat un instant paralitzada, contemplant la jugada de la Sara, amb la boca oberta, i això li ha pres capacitat de reacció. S'ha estirat per aturar la pilota, però massa tard..., la pilota entra a la seva porteria...

—Goooooooool!

La Sara es gira per veure, encara sense poder-s'ho creure, la pilota a dins de la porteria rival. Mentre els seguidors celebren el gol, el partit i el títol mundial, les companyes se li tiren al damunt per festejar la victòria i criden el seu nom.

—Sa-ra, Sa-ra, Sa-ra...!

—Sara! —va bramar de sobte una veu.

Així, va tornar a la realitat i va mirar al seu voltant, encara atordida. El primer que va veure va ser el rostre de la seva amiga Vicky, que la mirava amb una certa expressió angoixada. I tot seguit, vint-i-cinc parells d'ulls fotetes clavats en ella. I el professor de ciències assenyalant la pissarra.

Certament, feia calor, una calor espessa, tot i

que ja havia arribat el mes de setembre; però no era a cap estadi, sinó a l'escola, a classe de ciències naturals. I els vint-i-cinc nois i noies que l'observaven no semblaven, ni de lluny, aficionats amb ganes de gastar-li el nom.

—Perdó? —va gosar preguntar.

Es van sentir riures.

—Una altra vegada als núvols? Suposo que no devies estar pensant en la solució del problema...

La Sara va donar un cop d'ull desesperat a la pissarra; però havia desconnectat feia una bona

estona, i les fórmules i les operacions que hi havia escrit el professor no li deien res.

Va obrir la boca, mirant de pensar a tota velocitat; la salvació li va arribar en forma d'un murmurí apressat:

—Setanta-quatre coma tres quilòmetres per hora!

La Sara va reconèixer la veu de la Vicky, però, per no delatar-la, ni tan sols la va mirar. Es va empassar la saliva i va repetir:

—Setanta-quatre coma tres...

—Sí, jo també ho he sentit —la va tallar el professor—. Moltes gràcies, Vicky.

Riallada general. La Sara va adreçar a la Vicky una mirada de disculpa, però ella s'havia quedat amb la vista fixa en el professor, horroritzada. Li va fer llàstima, a la Sara. La Vicky era una estudiant brillant, i no li feia cap gràcia que la renyessin o l'enxampessin en fals. I, des que era amiga de la Sara, això passava sovint.

Va mirar d'oblidar les seves fantasies per concentrar-se en la classe, amb un sospir de resignació que es va sentir més del que ella mateixa s'esperava, i que encara va arrencar més riures al seu voltant. Va arrugar el front. D'acord, aquell estadi

no era real. Però el que hi havia vist, encara que fossin imaginacions seves, era molt més emocionant que una classe de ciències. Això, per descomptat.

La mirada ja se li anava altra vegada cap a la finestra quan va rebre un cop de colze de la Vicky que la va fer tornar a la realitat. I llavors, oportunament, es va sentir el timbre.

—Tots els problemes de la pàgina dotze per a demà! —es lamentava la Vicky—. És l'última vegada que t'ajudo a classe quan et quedes badant de mala manera, em sents?

—Està bé, d'acord, ja t'he dit que em sap greu. Et prometo que t'ajudaré amb els deures.

—Sí, i ja sé el que passarà després —va seguir protestant la Vicky—. Els acabaré fent jo, els teus deures, com aquella vegada que... que m'escoltes?

La Sara havia deixat d'escoltar-la. S'havia parat al costat del camp de futbol, on els seus amics ja jugaven el partidet reglamentari de tots els partits. Un dels nois la va saludar amb la mà. Era el

seu germà Bruno, ple de pigues i pèl-roig també, però una mica més baixet que ella. La Sara era un any més gran: tenia tretze anys, i en Bruno acabava de fer-ne dotze.

—Jugues?

La Sara va somriure. No sempre s'entenia bé amb en Bruno, però sí que compartien l'afició pel futbol. De manera que no s'ho va fer pregar i va entrar al partit.

—Ens veiem després! —va dir a la Vicky alegrement.

Ella va sospirar amb paciència. Era el que tenia ser amiga d'algu com la Sara. Hi estava acostumada, de manera que va arronsar les espatlles i va recórrer el pati amb la mirada buscant un banc lliure. El més proper estava ocupat per la Virginia i les seves amigues, que reien escandalosament mentre comentaven l'última xafarderia del cap de setmana. En un altre banc hi havia «el Trio», com anomenaven tres nois que sempre estaven junts i que compartien una gran afició pels còmics, la fantasia i els jocs de rol en general. Eren bastant inofensius, però a la Vicky l'espantava una mica la pinta que feien, com també les samarretes que exhibien, plenes de calaveres i dragons i, no calia

negar-ho, el món en què es movien i que ella desconeixia. El tercer banc, l'acabava d'ocupar un grup de noies de tercer, de manera que la Vicky va vorejar el camp de futbol, va passar per davant del magatzem del material esportiu i es va asseure a la grada. Aleshores va donar un cop d'ull a la Sara, que ja corria, entusiasmada, darrere la pilota, i tot seguit es va submergir en la lectura d'una novel·la d'Agatha Christie. Li agradaven els llibres de misteri perquè suposaven un repte a la seva intel·ligència, com les matemàtiques: un crim, un assassí. Un problema, una única solució. Encara que el puzzle fos complicat, només hi havia una manera de resoldre'l, i això era molt més del que es podia dir de la vida en general.

Aviat es va oblidar del món i es va submergir en els trencacolls de l'apassionant investigació criminal a l'entorn de l'assassinat de Roger Ackroyd.

De manera que aquell matí, durant el qual el que prometia ser un curs normal i corrent es va transformar en el millor any de les seves vides, va començar com tants altres. Nou curs, sí; però, excepte per als nouvinguts, l'escola era la mateixa de sempre, i també els amics i els professors. Per

això, al principi, ningú no va fer cas de l'Eloy, el professor d'educació física, quan va sortir al pati amb el seu xandall i el xiulet penjant al pit, per enganxar un cartell a la porta del magatzem del material.

Només quan l'Eloy ja se n'anava, un dels nois, en Robert, se'n va adonar. Es va parar en sec i va donar un cop d'ull amb curiositat al cartell que el professor d'educació física acabava de penjar, mirant de llegir-lo des de la seva posició al camp de futbol. La pilota que la Sara li va llançar li va passar per davant sense que el noi se n'adonés.

—Però tio...! —van protestar uns quants jugadors del seu equip.

Llavors ja hi havia dos tafaners mirant-se el cartell. En Bruno va córrer cap al magatzem per veure de què es tractava.

—Torna al partit, cap de tro! —va fer l'Àlex amenaçadorament; l'Àlex no era un noi, sinó una noia. No acostumava a jugar a futbol amb ells, però quan ho feia s'encarregava de posar-los a tots al seu lloc, nois i noies. I és que l'Àlex tenia fama de noia dura, i no sense motiu.

Tot i això, darrere en Bruno hi van anar els besons, en Lucas i en Mateo, i, de seguida que van

començar a fer comentaris entusiasmats sobre el contingut de l'anunci, la resta del grup es va reunir amb ells.

Quan la Sara va arribar a la porta del magatzem del material, tothom ja havia llegit el cartell, que deia això:

LA DIRECCIÓ DE L'ESCOLA
VOL FORMAR UN EQUIP DE FUTBOL MASCULÍ
PER PARTICIPAR A LA LLIGA LOCAL.
LA SELECCIÓ DE JUGADORS ES FARÀ
LA SETMANA VINENT.
ELS INTERESSATS S'HAN DE PRESENTAR
AL CAMP DE FUTBOL
DIMECRES DESPRÉS DE LES CLASSES.
FIRMAT: ELOY

A en Bruno se li van il·luminar els ulls.

—Uauuuu! —va ser la seva única valoració.

En Lucas i en Mateo van picar de mans.

—Ho hem aconseguit! —van dir al mateix temps.

La veritat era que el grup ja feia un parell d'anys que insistia al director de l'escola que els permetés formar un equip federat i participar a la

lliga interescolar. Perquè, tot i que s'ho passaven molt bé jugant plegats a l'hora del pati, a la llarga era una mica monòton, i tots estaven d'acord que seria molt emocionant jugar contra equips d'altres escoles.

—Que bé! —va exclamar la Sara, fent un salt d'alegria—. Tant de bo ens agafin a tots per a l'equip.

Uns quants parells d'ulls se la van mirar com si fos una extraterrestre.

—Bé, a tu per descomptat que no t'agafaran —va replicar en Lucas, rient-se'n, mentre en Mateo feia que sí, molt convençut.

La Sara es va picar.

—I es pot saber per què no, llest? Si jugo millor que vosaltres dos junts!

Això era estrictament cert, i els bessons ho sabien. A tots els agradava jugar a futbol, però ningú no ho vivia amb tanta intensitat com la Sara ni el practicava tantes hores. Ni tan sols el seu germà Bruno.

Per salvar la dignitat, i abans que ningú no donés la raó a la noia, en Mateo va contestar:

—Perquè aquí hi diu mas-cu-lí, llesta. O és que t'has convertit en un noi, de sobte?

—Potser és un noi disfressat de noia —se'n va burlar en Lucas—. I nosaltres sense saber-ho!

Tots es van posar a riure. La Sara va mirar al seu voltant buscant la complicitat d'alguna de les altres noies. Però l'Àlex ni tan sols s'havia molestat a acostar-se a llegir el cartell, i l'Eva, que també solia jugar sovint amb ells, no havia anat a l'escola, aquell dia. La Sara es va trobar de sobte sola entre un grup de nois que, just fins al dia abans, l'havien acceptat com una més. Va tornar a llegir l'anunci amb atenció, buscant-hi alguna cosa que li assegurés que podria entrar a l'equip, però la paraula «masculí» no permetia dubtar gaire.

—Segur que hi haurà també un equip femení —va dir, però per dins no n'estava tan segura.

—Segur que no —se'n reia en Lucas.

—I per què no, si es pot saber? —va replicar ella, molesta—. Em diràs, a hores d'ara, que el futbol només és un joc de nois?

En Lucas estava a punt de contestar, però es va quedar amb la paraula a la boca. Per la cara que va fer, la Sara va endevinar que això era justament el que anava a dir. Va donar un cop d'ull al seu voltant, però cap dels seus amics li va aguantar la mirada.

—Au, vinga, Sara, tu ho has d'entendre —va dir en Robert—. Està molt bé que jugueu al pati i tot això. Però saps que un equip federat és... és més *seriós*.

—Insinues que no soc seriosa, jo? Però si m'entreno el doble que vosaltres i soc la millor del grup!

—Sí, d'acord, però un equip no està format per una sola persona —va murmurar en Bruno—. I és evident que a l'equip de nois no hi pots jugar, perquè...

—Perquè ets una noia —va concloure en Lucas, triomfal.

La Sara se'ls va mirar a tots una altra vegada. N'hi va haver algun que va tenir la decència de mostrar-se avergonyit.

—És increïble —va remugar, enfadada, i va sortir corrents a buscar l'Eloy.

El va trobar al cap d'una estona al gimnàs, fent classe d'educació física als més grans. Atropelladament, li va explicar que l'anunci que havia posat a la porta del magatzem no deia res de cap equip de futbol de noies.

—És que l'equip només serà de nois —va respondre el professor; seguia amb la vista clavada

en els seus alumnes, i no s'havia dignat a mirar la Sara ni una sola vegada.

—I no hi haurà també un equip de noies? —va preguntar ella, sense poder-s'ho creure.

—No —va ser la resposta, seca i tallant.

Ella no es va rendir.

—I per què no?

—Perquè no. Perquè les noies no juguen a futbol, i això passa perquè el futbol és un esport de nois.

—Això és una bajanada —es va enfadar la Sara—. Jo jugo a futbol.

—Tu ets una cosa estranya.

—Però...

—Vinga, moveu el cul, que tenim pressa! —va cridar l'Eloy als nois i noies del gimnàs, ignorant la Sara—. Albert, t'he vist: vint flexions més!

La Sara es va quedar quieta, assimilant el que li havia dit. Seguia pensant-hi, buscant una solució desesperadament.

—I si reunís un grup de noies per fer un equip?

—Encara hi insisteixes? Mira que arribes a ser tossuda! S'hauria de veure, aquest equip...

La Sara va caçar l'oportunitat al vol.

—D'acord! Quant de temps tinc?

L'Eloy es va girar cap a ella, molt a poc a poc, i se la va mirar per primera vegada.

—Quant de temps tens per fer què? Per trobar gent o per formar un equip? No és el mateix. Hi ha moltes noies, però poques jugadores de futbol. No trobaràs més persones extravagants com tu.

La Sara va serrar les dents. Era evident per què l'Eloy no era, precisament, el professor més popular de l'escola.

—I tant que ho faré. I no soc cap cosa estranya.

—Jo tindrè el meu equip seleccionat en menys de dues setmanes. Creus que hauràs reunit onze jugadores de futbol?

La Sara es va empassar la saliva. Era molta gent. D'entrada, a ella només se li acudien tres noies que hi podrien estar interessades.

—Ho veus? —va dir l'Eloy—. Jo tinc candidats a dojo. Tu, en canvi, no tens ningú. I saps per què? Perquè el futbol no és un esport de noies, a veure si t'ho fiques al cap d'una vegada. I, per cert, ja hauries de ser a classe. El pati de les onze fa deu minuts que s'ha acabat.

La Sara es va girar per marxar. Va vacillar un moment i després es va girar una altra vegada per dir al professor:

—Doncs jo faré un equip de noies. Jugarem millor o pitjor, però tenim tant dret com els nois a participar a la lliga interescolar. De manera que d'aquí a una setmana l'hi presentaré.

L'Eloy no va dir res. La Sara va sortir del gimnàs sense dir adeu i va córrer cap a classe.